

Súd: Okresný súd Partizánske
Spisová značka: 6C/86/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3612205571
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Vigaš
ECLI: ECLI:SK:OSPE:2014:3612205571.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Partizánske samosudcom Mgr. Michalom Vigašom v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grosslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom sporavodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a .**

Odporcovi na nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ō v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa podaným návrhom vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 6C/86/2012 domáha určenia, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Partizánske, pretože ten nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre jeho pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 300200022 dlžníkom (povinným) Q. S., N.. XX.XX.XXXX, kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 7407/11 postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ustanovenie § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok) a uloženia povinnosti zaplatiť mu majetkovú škodu v sume 569,27 € a nemajetkovú ujmu 113,85 € a nahradiť trovy konania. Návrh vo veci odôvodnil tým, že ako oprávnený navrhol vykonanie exekúcie pre vymoženie svojej pohľadávky proti dlžníkovi Q. S., N.. XX.XX.XXXX. Exekučnej veci bolo pridelené číslo 300200022. Súdny exekútor predložil návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom exekučnému súdu - Okresnému súdu Partizánske a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť prijal na ďalšie konanie, čím došlo k založeniu jeho povinnosti zaoberať sa žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci v zákonom ustanovenej dobe. Exekučný súd má povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu rozhodnutia, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 2.8.2011 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (omeškanie viac ako 81 dní). K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby. Nesprávny úradný postup charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, respektíve v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok bol príčinou následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Ako nesprávny a nezákonný hodnotí postup exekučného súdu, ktorý skúmal

meritórne rozhodnutie rozhodcovského súdu a opätovne posudzoval práva žalobcu na zaplatenie dlhu bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup. Podľa názoru navrhovateľa všeobecný súd, ktorý konal v pozícii exekučného súdu, nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa. Poukázal na to, že existencia rozsudku rozhodcovského súdu, ktorý je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný, spôsobuje prekážku veci právoplatne rozhodnutej a zamedzuje navrhovateľovi iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom. Neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Nečinnosť súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu navrhovateľ uplatnil voči odporcovi náhradu majetkovej škody predstavujúcej náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu vedenom proti dlžníkom zo záväzkového vzťahu založeného zmluvou o úvere. Súčasne voči nemu uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces zaručený článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý podľa názoru navrhovateľa je dôsledkom nesústreďenej činnosti exekučného súdu takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie vymožitelnosti majetkového práva navrhovateľa. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania navrhovateľa, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Poukázal na to, že navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil navrhovateľovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Na podporu oprávnenosti svojho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ako ďalšie dôvody uviedol i to, že neexistuje akýkoľvek účinný vnútroštátny prostriedok spôsobilý reštituovať vzniknutú situáciu, neexistuje možnosť súdneho uplatnenia pohľadávky a jej príslušenstva a vzniknutá situácia vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti. Vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo zánik ďalších plánovaných, podnikateľských aktivít navrhovateľa, zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku spôsobila hospodársku stratu na jeho strane. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie jeho podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní jeho ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Výšku nemajetkovej ujmy vyčíslil sumou zodpovedajúcou 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Z obdobných skutkových a rovnakých právnych dôvodov proti rovnakému odporcovi sa domáhal určenia, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Partizánske, pretože nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote:

- v právnej veci vedenej na tunajšom súde pôvodne pod sp. zn. 6C/91/2012 z dôvodu nesprávneho úradného postupu a nesprávneho rozhodnutia v exekučnom konaní vedenom na OS Partizánske proti povinnému V. K., N.. XX.XX.XXXX, vedenej súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 3615/2012, kde si uplatnil právo na náhradu majetkovej škody v sume 10258,04 € a nemajetkovej ujmy v sume 2051,61 €. (súd rozhodol s omeškaním viac ako 134 dní)

- v právnej veci vedenej na tunajšom súde pôvodne pod sp. zn. 5C/97/2012 z dôvodu nesprávneho úradného postupu a nesprávneho rozhodnutia v exekučnom konaní vedenom na OS Partizánske proti povinnému P. K., N.. XX.XX.XXXX, vedenej súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 876/2012, kde si uplatnil

právo na náhradu majetkovej škody v sume 7385,27 € a nemajetkovej ujmy v sume 1477,05 €. (súd rozhodol s omeškaním viac ako 123 dní)

Zároveň navrhovateľ namietal zaujatosť sudcov Okresného súdu Partizánske, pretože majú pomer k veci a k účastníkom konania. V prejednávanej veci Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 6NcC/368/2012-15 zo dňa 25.10.2012 rozhodol o námietke zaujatosti vznesenej navrhovateľom voči sudcom Okresného súdu Partizánske tak, že sudca, ktorému bola pôvodne vec pridelená (JUDr. Barbora Štefanová), nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. V ďalších veciach uznesením Okresného súdu Partizánske č.k. 6C/86/2012-36 z 28.03.2014 spojených na spoločné konanie bolo rozhodnuté Krajským súdom v Trenčíne uznesením č.k. 19NcC/546/2012-18 zo dňa 24.10.2012 (JUDr. Barbora Štefanová), uznesením č.k. 19NcC/589/2012-16 zo dňa 24.10.2012 (Mgr. Dušan Ďurian), že sudca, ktorému bola pôvodne vec pridelená, nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. V súvislosti s pridelením sudcov Mgr. Dušana Ďuriana a JUDr. Barbory Štefanovej na výkon funkcie na iný súd, boli náhodným výberom dňa 29.11.2013 pridelené veci, dňa 22.10.2013 do funkcie sudcu s pridelením na Okresný súd Partizánske vymenovanému sudcovi Mgr. Michalovi Vigašovi.

Odporca prostredníctvom orgánu, ktorý za ňu koná (Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky) v písomnom vyjadrení k návrhu zo dňa 16.05.2014 poukázal na to, že v podanom návrhu navrhovateľa sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. navrhovateľ nedokázal uviesť ani len spisovú značku príslušného exekučného konania, pod ktorou je exekučná vec vedená na súde, chýbajú relevantné údaje, ako dátum doručenia podania na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátum, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody. Navrhovateľ nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody a nemajetkovej ujmy. Tvrdenie navrhovateľa, že nemá vedomosť o spisovej značke ním namietaného exekučného konania sa podľa odporcu nezakladá na pravde, má charakter zavádzajúceho tvrdenia minimálne pre to, že kto iný ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať možnosť a záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda. Poukázal na to, že neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 211/2012, IV. ÚS 366/2012, IV. ÚS 374/2012). Podľa názoru odporcu nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody navrhovateľa. Navrhovateľ uvádza v obsahu návrhu rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia, ale súčasne namietá nesprávne úradný postup v podobe prietahov v exekučnom konaní. Z takto formulovaného návrhu nie je potom jednoznačne jasné, na základe akého titulu navrhovateľ uplatňuje náhradu škody, pretože v návrhu sa tieto tituly prelínajú. Nie je zrejmé, či navrhovateľ uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov v súdnom konaní, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Vo vzťahu k tvrdeným prietahom v exekučnom konaní odporca poukázal na to, že navrhovateľ neuviedol kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného vzťahu. Neuviedol, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v exekučnom konaní predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Podľa návrhu odporcu všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, pretože túto právomoc má iba predseda súdu alebo ústavný súd. K žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody odporca uviedol, že dňa 23.4.2012 mu boli doručené prvé žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.9.2012 bol súdu doručený návrh vo veci samej, je zrejmé, že navrhovateľ ho nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty uvedenej v § 16 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení neskorších predpisov, preto odporca jeho nárok považoval za predčasne uplatnený. Poukázal i na to, že navrhovateľ napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nepreukázal žiadané skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepredložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu a neuviedol skutočnosti, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy. Navrhovateľ teda neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie jeho žiadosti a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Z týchto dôvodov nárok navrhovateľa odporca nepovažoval za predbežne prerokovaný.

K samotnému nároku na náhradu škody, konkrétne k nesprávnemu úradnému postupu týkajúceho sa rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti o vydanie poverenia po 15-dňovej lehote odporca poukázal na to, že lehota na poverenie exekútora vykonaním exekúcie je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1, písm. c/ Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ - Asturcom C-40/08, ktorý nevylúčil posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Konštatoval, že unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. Poukázal na to, že z § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011 jednoznačne vyplýva, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule, čo znamená, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 1.6.2011, nemá žiadnu oporu v zákone. Pokiaľ ide o stav pred 1.6.2011, odporca konštatoval, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamena automaticky prieťahy v konaní, čo konštatoval aj Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí spis. zn. I. ÚS 16/02.

Skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si podľa názoru odporcu vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Vo vzťahu k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo navrhovateľ považoval za nesprávny úradný postup, odporca uviedol, že tento postup nemôže byť nesprávnym úradným postupom podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. a nemôže sa jednať ani o škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím okrem iného je nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, čo v danom prípade nebolo splnené. Z dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, táto sa týka len prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Ak navrhovateľ tvrdil, že súd v exekučnom konaní prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu, odporca poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp.zn. IV. ÚS 60/2011 ako i na ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, z obsahu ktorých vyplýva, že vnútroštátny súd má povinnosť z úradnej povinnosti preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy.

K tvrdeniu existencii prieťahov v konaní odporca poukázal na § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z., v platnom znení, v ktorom je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v konaní. Poukázal na to, že navrhovateľ si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prieťahov konaní nespĺnil ani povinnosť tvrdenia, ani povinnosť preukázania. Nepreukázal podanie sťažnosti na prieťahy, existenciu právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, právoplatného rozhodnutia ESLP, či právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Otázku, či bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je pritom kompetentný preskúmať len Ústavný súd.

K výpočtu materiálnej škody navrhovateľom odporca poukázal na to, že navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. Pokiaľ uplatnil majetkovú škodu vo výške istiny s príslušenstvom, nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ na preukázanie toho, čoho sa domáha. Nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci pre uplatnenie nároku navrhovateľa na súde. Navrhovateľ mal možnosť získať iný exekučný titul podaním návrhu na začatie konania, čo nevykonal

a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v návrhu namieta. Ak by aj nastala situácia, že si toto právo navrhovateľ uplatnil novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadovaný nárok od dlžníka v sume, v ktorej ho požaduje od odporcu a v druhom rade, že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu, tzn. že nebyť nesprávneho úradného postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Túto skutočnosť však navrhovateľ nepreukázal.

K uplatnenej nemajetkovej ujme odporca uviedol, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/675/2011, v ktorom bolo konštatované, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Poukázal i na to, že navrhovateľ zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov navrhovateľa bližšie nekonkretizoval a rovnako nespresnil, v čom a ako situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa. Požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 % z istiny a príslušenstva navrhovateľ nepodložil akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami, či rozumnou úvahou. Odporca považoval za krajne nesprávny spôsob určenia náhrady nemajetkovej ujmy percentuálnou čiastkou z tvrdenej skutočnej škody. Považoval za potrebné uviesť, aby bolo prihliadnuté na dobré mravy v súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmou navrhovateľa. Zdôraznil, že navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, k čomu odporca pripojil list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť č. JUST/A3/RM/kb D (2010)/1360 a poukázal na to, že súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú spotrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ bol vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, ktorá zneužíva slabé finančné a právne vedomie nízkoprijmových osôb. Odporca považoval konanie navrhovateľa za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže škoda mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej činnosti, pričom aj súdna moc musí pozornejšie skúmať práve podania navrhovateľa, a to pri návrhoch na vykonanie exekúcie súdy musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S poukazom na charakteristiku príčinnej súvislosti medzi existenciou nesprávneho úradného postupu a vznikom škody alebo nemajetkovej ujmy odporca uviedol, že navrhovateľovi žiadna škoda postupom okresného súdu nevznikla.

Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. považoval odporca návrh navrhovateľa za neopodstatnený a navrhol ho zamietnuť. Odporca si uplatnil nárok na náhradu trov konania, ktoré v podaní nevyčísľil.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa na pojednávanie súdu neustanovili, žiadali o odročenie z dôvodu, že navrhovateľ nesúhlasí s tým, že sudcovia Okresného súdu Partizánske nie sú vylúčení z konania a rozhodovania o veci, pričom navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, ale takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde v súlade s právnym názorom navrhovateľa, čo však súd nepovažuje za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania vzhľadom k tomu, že o námietke navrhovateľa už bolo krajským súdom právoplatne rozhodnuté a bol určený zákonný sudca, ktorý nebol vylúčený z pojednania a rozhodovania vo veci. Preto súd vec prejednal podľa § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku aj bez ich účasti na pojednávaní.

Zástupkyňa orgánu konajúceho za odporcu sa z účasti na pojednávaniach ospravedlnila z dôvodu hospodárnosti konania, poukázala na svoje písomné vyjadrenia, pričom nežiadala o odročenie pojednávania z dôležitých dôvodov, preto súd vec prejednal v súlade s § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v jej neprítomnosti.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením obsahu spisu, najmä návrhu, plnomocenstva na č.l. 5, písomného vyjadrenia odporcu k návrhu z zo 16.05.2014 na č.l. 38-42, stanoviska Európskej komisie, Generálneho ministerstva pre spravodlivosť č.l. 43-46, návrhu na doplnenie dokazovania, vyjadrenie navrhovateľa k dokazovaniu, návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania na č.l. 56-62, návrhu na

doplnenie dokazovania, obsah pripojených spisov sp. zn. 5C/97/2012, sp. zn. 6C/91/2012, tiež obsahu exekučných spisov a zistil nasledujúci skutkový stav dôležitý pre rozhodnutie o veci:

Navrhovateľ je právnická osoba, ktorá podniká v oblasti poskytovania úverov. Navrhovateľ podal proti viacerým svojim dlžníkom návrhy na vykonanie exekúcie na podklade exekučných titulov, ktorými boli rozhodnutia rozhodcovského súdu. Ide o nasledujúce exekučné konania, v ktorých boli Okresnému súdu Partizánske doručené žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 5Er/435/2011, EX 7407/11 (vec 6C/86/2012), v ktorej ako oprávnený vystupoval navrhovateľ a povinný Q. S., N.. XX.XX.XXXX, súd zistil, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 18.07.2011. Uznesením č.k. 5Er/435/2011-10 z 19.07.2011, tunajší súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu, že rozhodcovskú doložku považoval za neplatnú, ktorá nemôže byť základom právomoci rozhodcovského súdu. Rozhodcovský rozsudok vzhľadom na absenciu právomoci rozhodcu v danej veci konať, s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, nepovažoval za spôsobilý exekučný titul. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.08.2011. Oprávnený odvolanie nepodal. Uznesením č.k. 5Er/435/2011-12 zo dňa 15.08.2011, právoplatným dňa 03.09.2011 bolo exekučné konanie zastavené.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 5Er/268/2012, EX 3615/12 (vec 6C/91/2012), v ktorej ako oprávnený vystupoval navrhovateľ a povinný V. K., N.. XX.XX.XXXX, súd zistil, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 30.04.2012. Exekučný súd predvolal povinného na výsluch dňa 07.05.2012, tento bol dňa 23.05.2012 vypočutý vo veci, pričom oprávnený bol dňa 01.06.2012 vyzvaný k vyjadreniu sa k vykonanému dôkazu. Dňa 25.06.2012 zaslal súdu oprávnený písomné vyjadrenie. Uznesením č.k. 5Er/268/2012-16 zo dňa 18.07.2012, právoplatným dňa 13.11.2012, tunajší súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu, že rozhodcovskú doložku považoval za neplatnú, ktorá nemôže byť základom právomoci rozhodcovského súdu. Rozhodcovský rozsudok vzhľadom na absenciu právomoci rozhodcu v danej veci konať, s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, nepovažoval za spôsobilý exekučný titul. Rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č.k. 2CoE/350/2012-28 zo dňa 18.10.2012 bolo rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdené. Odvolanie podal oprávnený. Uznesením č.k. 5Er/268/2012-32 zo 6.12.2012, právoplatným dňa 28.12.2012 bolo exekučné konanie zastavené.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 4Er/154/2012, EX 876/12 (vec 5C/97/2012), v ktorej ako oprávnený vystupoval navrhovateľ a povinný P. K., N.. XX.XX.XXXX, súd zistil, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 05.03.2012. Exekučný súd predvolal povinného na výsluch dňa 12.03.2012, tento sa na výsluch nedostavil. Uznesením č.k. 4Er/154/2012-18 z 10.05.2012, právoplatným dňa 18.09.2012, tunajší súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu, že rozhodcovskú doložku považoval za neplatnú, ktorá nemôže byť základom právomoci rozhodcovského súdu. Rozhodcovský rozsudok vzhľadom na absenciu právomoci rozhodcu v danej veci konať, s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, nepovažoval za spôsobilý exekučný titul. Rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11CoE/87/2012-39 zo dňa 14.08.2012 bolo rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdené. Odvolanie podal oprávnený. Uznesením č.k. 4Er/154/2012-43 z 01.10.2012, právoplatným dňa 25.10.2012 bolo exekučné konanie zastavené.

Z úradnej činnosti súdu bolo zistené, že v predmetných exekučných konaniach oprávnený nepodal sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní týkajúce sa postupu súdu v súvislosti so žiadosťou súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Po spojení na spoločné konanie sa vedie o všetkých hore uvedených návrhoch navrhovateľa spoločné konanie pod spisovou značkou sp. zn. 6C/86/2012.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej

moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 bod 1 citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 9 ods. 1, 2 citovaného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky. Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 17 ods. 1 až 4 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.5.2011 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) citovaného zákona podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.6.2011 Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie

alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúmava.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) citovaného zákona podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Súd na podklade vykonaného dokazovania, po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že návrhy navrhovateľa vo všetkých spojených veciach nie sú dôvodné.

Na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci sa vyžaduje, aby bolo vydané nezákonné rozhodnutie respektíve, aby došlo k nesprávnemu úradnému postupu, aby poškodenému vznikla škoda a aby bola daná príčinná súvislosť medzi rozhodnutím alebo postupom a vznikom škody. Ak nie je daná čo i len jedna z uvedených podmienok, nevzniká nárok na náhradu škody proti štátu. Súd v posudzovaných veciach dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by došlo v konaní exekučného súdu k nesprávnemu úradnému postupu alebo že by boli vydané v ním uvedených exekučných veciach nezákonné rozhodnutia. Navrhovateľ tak nepreukázal základ ním uplatneného nároku.

Navrhovateľ v obsahu návrhu tvrdil, že exekučný súd bol bezdôvodne nečinný a nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia po 15-dňovej lehote. Tu súd poukazuje na zavádzajúce tvrdenia navrhovateľa o dobe rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom navrhovateľ uvádza vo veci 5Er/435/2011 (EX 7407/2011) dobu viac ako 81 dní, pričom v skutočnosti súd rozhodol po podaní žiadosti dňa 18.07.2011, dňa 19.07.2011, teda o jeden deň, vo veci 5Er/268/2012 (EX3615/12) od podania žiadosti dňa 30.04.2012, dňa 18.07.2012 teda o 78 dní nebol ako uvádza navrhovateľ nečinný viac ako 134 dní, a vo veci 4Er/154/2012 (EX876/12) od podania žiadosti dňa 05.03.2012, dňa 10.05.2012 teda o 65 dní, nebol tak ako uvádza navrhovateľ nečinný viac ako 125 dní. I napriek tomu, že v jednotlivých exekučných veciach, ktoré sú v odôvodnení tohto rozsudku oboznámené, s výnimkou veci 5Er/435/2011 (kde súd rozhodol preukázateľne bezodkladne), súd o žiadosti súdneho exekútora rozhodol po uplynutí zákonnej lehoty, nemožno v tejto skutočnosti vidieť nesprávny úradný postup, ktorým by bola navrhovateľovi spôsobená škoda a to z nasledovných dôvodov.

Z hľadiska posúdenia lehoty na rozhodnutie súd zistil, všetky tri žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie boli doručené súdu za účinnosti novely Exekučného poriadku účinnej od 1.6.2011.

V súvislosti so zákonnou 15-dňovou lehotou na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, a to aj pre exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, v čase rozhodovania súdu o žiadosti exekútora o udelenie poverenia, o ktorej bolo rozhodnuté po 1.6.2011, v prípade, ak exekučným titulom boli podľa § 41 ods. 2 písm. d/ vykonateľné rozhodnutia rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, 15-dňová lehota na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi neexistovala, keďže v období po účinnosti novely Exekučného poriadku vykonanej Zákonom č. 144/2010 Z.z. a Zákonom č. 102/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.6.2011, bola vypustená, pokiaľ sa jednalo o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2, písm. c/ a d/ Exekučného poriadku, čo sa vzťahovalo aj na rozhodcovské rozsudky. Súd zastáva názor, že aj pred 1.6.2011 sa súdnou praxou rozhodcovské rozsudky považovali za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2, písm. d/ Exekučného poriadku, čomu zodpovedala aj argumentácia odvolacích súdov a nakoniec i dôvodové správy k novelám, ktoré novelizovali Exekučný poriadok. Ak sa do zákonnej formulácie exekučného titulu vložili slová " rozhodnutí rozhodcovských súdov", išlo len o explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia, ako správne uviedol odporca vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu. Uvedená 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Následne je osobitne upravená situácia, keď súd takýto rozpor zistí a je povinný rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Keby bol zámer zákonodarcu pod zákonnú 15-dňovú lehotu vsunúť obidve procesné situácie, nebola by osobitne upravovaná situácia pri zistení rozporu napríklad exekučného titulu so zákonom. Pokiaľ teda navrhovateľ považoval za

nesprávny úradný postup nečinnosť tunajšieho súdu v exekučných veciach, v ktorých zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, sú jeho tvrdenia nesprávne, pretože na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia Exekučný poriadok žiadnu lehotu nestanovuje. Je to aj dôvodné, pretože na úkor náležitého zadováženia podkladov pre rozhodnutie a oboznámenia sa s nimi, teda bez náležitého zistenia skutkového stavu, ktorý je predpokladom vydania zákonného rozhodnutia, nemožno uprednostniť dodržiavanie poriadkových lehôt na vydanie rozhodnutia. Ústavný súd vyslovil právny názor, že pojem zbytočné prieťahy obsiahnutý v čl.48 ods. 2 Ústavy SR (obdobne aj pojem v primeranej lehote obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na ustanovené lehoty v zákone na vykonanie toho ktorého úkonu súdu, alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy, ústavný súd na takého lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nemožno preto bez ďalšieho vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (rozhodnutia Ústavného súdu SR I.ÚS 86/02, IV.ÚS 440/2012).

Z uvedeného je zrejmé, že súd sa nedopustil žiadneho nesprávneho postupu, keďže v tomto prípade 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatila. O zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho úradného postupu.

Lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorá mala byť podľa navrhovateľa postupom súdu porušená, je 15 dní a začína plynúť odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu. Pokiaľ ide o vytýkaný nesprávny úradný postup v preskúmaní práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu, súd poukazuje na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého je exekučný súd ex offo povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Pri posudzovaní tohto predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd nezaobera vecnou správnosťou exekučného titulu, ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc, a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu.

S poukazom na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu rozhodovania súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je možné posudzovať postup exekučného súdu pri rozhodovaní o tejto žiadosti za nesprávny.

Keďže navrhovateľ ani len sčasti nepreukázal základ uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy (nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu ani vydanie nezákonného rozhodnutia), súd jeho návrhy zamietol, pričom výškou uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy sa už nezaoberal.

Navrhovateľ navrhol vykonanie dôkazu vo veci stanovenia majetkovej škody navrhovateľa znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickou univerzitou v Bratislave dňa 17.01.2014, znalcami prof Ing. Helenou Majdúchovou, CSc, znalcom v odbore Ekonómia a manažment, odvetvia Účtovníctvo a daňovníctvo, Kontroling, doc. Ing. Petrom Kardošom, PhD. znalcom v odbore Ekonómia a manažment, odvetvia Kontroling a Financie a odbore Priemyselné vlastníctvo a Ing. Miroslavom Jakubcom, PhD. znalcom v odbore Ekonómia a manažment, odvetvie Kontroling a Financie,

kde bola znaleckým ústavom určená výška majetkovej škody spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov Slovenskej republiky v exekučných konaniach a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prietahmi v exekučnom konaní. Súd tento dôkaz nevykonal, pretože neuznal ani základ nároku navrhovateľa, z tohto dôvodu dokazovanie výšky majetkovej škody nebolo dôvodné.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Odporca bol v konaní plne úspešný, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti neúspešnému navrhovateľovi. Keďže odporca trovy konania nevyčíslil, súd o nich rozhodol podľa § 151 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku podľa obsahu spisu. Zo spisu vznik a výška trov konania odporcu nevyplýva, preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Trenčíne, písomne v troch vyhotoveniach.

Odvolanie musí mať náležitosti § 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (musí z neho byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované) a § 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (musí sa v ňom tiež uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha).

Podľa § 205 ods. 2 Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,
- b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- g) rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia. (§ 251 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).